

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

3. 'Εδος Πατησίων ἀριθ. 3.

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου, χαρτονομισμάτων, χρυσοῦ κ τ λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Αὐγούστου Μακέ: Ο ΚΟΜΗΣ ΛΑΒΕΡΝΗ, (μετὰ εἰκόνων) μετάφρασις Χαρ. Ἀρρίνου. (συνέχεια). — *Fortuné Boisgobey*: ΤΟ ΚΟΜΜΕΝΟ ΧΕΡΙ, μετάφρασις Δισώπου. (συνέχεια). — Ἑρρίκου Ριβιέρ: ΜΙΑ ΑΠΑΓΩΓΗ, μετάφρασις Πέτρου Βενέρη. (συνέχεια).

ΕΤΗΕΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
προπληρωτῆς

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50
ἐν τῇ ἐξωτερικῇ φρ. χρυσᾷ 15.
Ἐν Ῥωσίᾳ ρούβλια 6.

Λήγοντος τὴν 31ν Ὀκτωβρίου τοῦ Γ' ἔτους τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων», ὅσοι τῶν κκ. Συνδρομητῶν μας ἐπιθυμοῦσι νὰ ἐξακολουθήσωσιν ὡς τοιοῦτοι καὶ κατὰ τὸ Δ' ἔτος παρακαλοῦνται ν' ἀποστείλωσιν τὴν συνδρομὴν τῶν, καθότι διακόπτεται ἡ ἀποστολὴ τοῦ φύλλου εἰς πάντα μὴ προπληρώσοντα.

ΔΩΡΕΙΤΑΙ

εἰς τοὺς κκ. Συνδρομητὰς τοὺς προπληρώνοντας τὴν ἐτησίαν συνδρομὴν τῶν, ὡς καὶ εἰς τοὺς νέους ἐγγεγραφομένους:

ΓΕΩΡΓΙΟΥ Α. ΒΑΛΑΒΑΝΗ

ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

κομψὸν τομίδιον περιέχον: τὴν *Εἰρήνην*, τὴν *Δύστηνον Γυναῖκα*, τὴν *Φωτεινὴν*, τὸν *Δακωρισμόν*, τὰ *Στρογγυλὰ Λόγια*, τὴν *Μεθύσου Τέλειον*, τὸν *Εὐτυχὴ Γάμον*, καὶ τὴν *Ζηλοτυπίαν*.

ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ ΜΑΚΕ

Ο ΚΟΜΗΣ ΛΑΒΕΡΝΗ

ΚΑΤΑ ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΝ ΧΑΡ. ΑΝΝΙΝΟΥ

[Συνέχεια]

Ὁ Γεράρδος ἐνόησε τὴν σκηνὴν καὶ ὤδευσε μὲ τὸ μέτωπον ὠχρόν, τὰ ὄμματα ἀπαστράπτοντα καὶ τοὺς βραχίονας ἐσταυρωμένους πρὸς τὸν μαρκήσιον Λουδοά, ὅστις τὸν ἀνέμενε ἐνστάθως.

— Εἶνε ὁ μαρκήσιος Λουδοά, ἐψιθύρισεν εἰς τὸ οὖς τοῦ ὁ Ἰασπίνος.

— Τὸν ἀνεγνώρισα πολὺ καλὰ, ἀπήντησεν ὑψηλοφώνως ὁ Γεράρδος, καὶ ἐπεθύμουν νὰ μάθω τί ἔρχεται νὰ κάμῃ εἰς τὴν οἰκίαν μου ὁ κύριος Λουδοά, διατί ἀπάγει, ἀκουσίως αὐτῆς, τὴν νεάνίδα ταύτην, καὶ διατί εὐρίσκω τὴν μητέρα μου θνήσκουσαν.

— Ἀπαντήσατέ μου σῆς, εἶπεν ὁ μαρκήσιος μετὰ ψυχρῆς ἀγερωχίας, ἐπειδὴ δὲ λαλεῖτε πρὸς ἀνώτερόν σας, ἀφαιρέ-

σατε τὸν πλόν σας, ὑπολογαγὲ Λαβερνή. Ὁ Γεράρδος ἀπεκάλυψε τὴν κεφαλὴν καὶ προσέκλινεν.

— Εἶνε ἀληθές, εἶπε σφίγγων τοὺς ὀδόντας, ἐλησμόνουν ὅτι εὐρίσκομαι εἰς τὴν οἰκίαν μου. Ὅθ τὸ ἐνθυμηθῶ ἀμέσως.

— Μὲ ποῖον δικαίωμα εὐρίσκεσθε ἐδῶ; ἐξηκολούθησεν ὁ Λουδοά. Εἰσθε λιποτάκτης; Ὁ ἐν Ἰταλίᾳ στρατὸς ἐπανάηλε; Ποῦ εἶνε ἡ ἀδελὰ σας;

— Ἐχω κατὰ καλλίτερον ἀπὸ ἀδελαν, ἀπήντησεν ὁ Γεράρδος. Ὁ κύριος Κατινὰ μὲ ἐπεφόρτισε νὰ μεταβῶ εἰς Βαλενσιέν, ὅπου τὸν διατάξατε νὰ πέμπῃ τὰς πρὸς ὑμᾶς ἀναφοράς του, εὐρίσκομαι δὲ εἰς τὸν δρόμον τοῦ Βαλενσιέν.

— Ἐχετε ἐπιστολὴν πρὸς ἐμὲ καὶ σταματᾶτε κατ' ὁδὸν καὶ δὲν μοῦ τὴν ἐγχειρίσατε ἀκόμη; εἶπεν ὁ Λουδοά.

— Ἰδοὺ αὐτή, εἶπεν ὁ Γεράρδος ἐξάγων ἐκ τοῦ κολοβίου τοῦ τὴν ἐπιστολὴν τοῦ Κατινὰ.

Ἦτο ἡ ἔκθεσις τῆς μάχης τῆς Σταμφάρδης, τῆς λαμπρᾶς ἐκείνης καὶ ἀποφασιστικῆς νίκης, δι' ἧς ἀφηρεῖτο τὸ Πεδεμόντιον ἀπὸ τῆς κατοχῆς τοῦ δουκὸς τῆς Σαβοΐας.

Ὁ Λουδοά ἀπαθὴς ἀνέγνω τὴν ἔκθεσιν ἐν τῷ μέσῳ τῆς γενικῆς σιγῆς, ὡς νὰ εὐρίσκετο ἐντὸς τοῦ σπουδαστηρίου του. Ἀνέγνωσε μὲ τὴν ἀτάρaxy καὶ ἀπληστον προσοχὴν ἀνδρὸς πεπειραμένου, καὶ ἀφοῦ ἐτελείωσε τὴν ἀνάγνωσιν, εἶπεν:

— Ὁ κύριος Κατινὰ διατείνεται ὅτι προσεφέρατε εἰς τὸν βασιλέα μεγάλας ὑπηρεσίας· δυστυχῶς ὅμως δι' ὑμᾶς τὸ ἐγκλημα ὅπερ διεπράξατε, ἐνεργούντες τὴν ἀπαγωγὴν τῆς μοναχῆς ταύτης, ἐπισκιάζει πᾶσαν τὴν ἀξίαν σας. Ἄλλως τε ὁ βασιλεὺς θὰ κρίνῃ.

— Καὶ τώρα, ἀφοῦ ἐτελείωσεν ἡ ὑπηρεσία τοῦ βασιλέως, εἶπεν ὁ Γεράρδος μετὰ φωνῆς ἀπειλητικῆς, καὶ τώρα, ἀφοῦ ἐλάθετε τὴν διαταγὴν, τὴν ὁποίαν εἶχα διαταγὴν νὰ σᾶς κομίσω, δὲν ἔχω πλέον καμμίαν ὑπόθεσιν μαζί σας, καὶ σῆς οὐδὲν ἔχετε πλέον ν' ἀπαιτήσετε παρ' ἐμοῦ. Εὐρίσκομαι ἐν τῇ οἰκίᾳ μου καὶ δύναμαι νὰ σᾶς ζητήσω λόγον περὶ τῆς διαγωγῆς σας.

— Μοῦ φαίνεται ὅτι μὲ ἀπειλεῖτε! ἀνεφώνησεν ὁ Λουδοά, ὅστις ἐκράτει τὴν Ἀντωνιέτταν, ἐνθ' ἡ κόμησσα ἔπεινε ἀντοματῶς ἰκέτιδας χεῖρας πρὸς τὸν Γεράρδον.

— Ὅθ μὲ ἐννοεῖτε, ἐὰν ἦσθε στρατιωτικός, ἐξηκολούθησεν ὁ Γεράρδος ἐπὶ μάλλον καὶ μάλλον ἐπιθετικός, ὅθ μὲ ἐννοεῖτε ἂν δὲν ἦσθε τόσο ἀνάνδρος, ὥστε νὰ ἐρχεσθε μὲ χωροφύλακας διὰ νὰ ἐκφοβίσετε μίαν γυναῖκα.

— Γίε μου! ἀνέκραξεν ἡ κόμησσα ἐντρομος.

— Μὲ ὑβρίζετε, κύριε, ἀπήντησεν ὁ Λουδοά, ὠχρὸς ἀλλ' ἀπαθὴς ἐν τῇ ὀργῇ του. Δὲν ἦλθα διὰ νὰ ἐκφοβίσω μίαν γυναῖκα· ἦλθα διὰ νὰ τιμωρήσω τὴν ἀπαγωγὴν καὶ τὴν ἱεροσυλίαν, ἐπειδὴ δὲ ἐλησμόνησατε ποῖα εἶνε ἡ θέσις σας ἀπέναντί μου, ἐν ὀνόματι τοῦ βασιλέως σᾶς συλλαμβάνω.

Ὁ Γεράρδος ἀπήντησεν εἰς τὸν μαρκήσιον διὰ κραυγῆς λυσσώδους καὶ ἔφερε τὴν χεῖρα εἰς τὸ ξίφος. Ὁ Λουδοά ἐνευσεν καὶ οἱ χωροφύλακες ἐνεφανίσθησαν εἰς τὴν θύραν, ἡ κόμησσα ἀνηγέρθη ὡς ζῶσα εἰκὼν τῆς ἀπελπισίας καὶ τοῦ θανάτου. Καθιέτευσε τὸν Λουδοά ὑπὲρ τοῦ υἱοῦ τῆς ἀφώνως, διότι φωνὴν δὲν εἶχε πλέον, ἀλλὰ μὲ νεύματα, τὰ ὁποῖα ἤθελον συγκινήσει καὶ τίγριν.

Ὁ Ἰασπίνος περίτρομος ἐφώναζε καὶ συνῆπτε τὰς χεῖρας. Ὁ Ἀμούρ ἐδείκνυε τοὺς λευκοὺς ὀδόντας του, οἱ δὲ ὑπηρετῆται εἶχον ὀπλισθῆ ὅπως ὑπερασπίσωσι τὸν νεαρόν των κύριον.

— Ἐξέλθετε ἀπὸ τὴν οἰκίαν μου, εἰδεμὴ θὰ φονευθῆτε καὶ οἱ πέντε, εἶπεν ὁ Γεράρδος δεικνύων διὰ τοῦ δακτύλου τὴν πύλην τοῦ πύργου, ἔστω καὶ ἂν ἐπρόκειτο νὰ κρημνίσω ἐφ' ὑμῶν τὴν οἰκίαν ταύτην μέχρι τοῦ τελευταίου λίθου.

— Ἐστω, ἀπήντησεν ὁ Λουδοά, ἀλλὰ θὰ μεταμειληθῆτε, διότι ἦλθετε εἰς Λαβερνή σήμερον καὶ διότι ἐπροφέρετε τοὺς λόγους, τοὺς ὁποῖους πρὸ μικροῦ ἤκουσα. Ἀπαγάγετε τὴν δεσποινίδα σῆς, προσέθηκεν ἀποτεινόμενος πρὸς τοὺς χωροφύλακας.